

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ, «Μούβιτον».

Ὁ θίασος τῆς Ἀλίκης ἔδωσε μὲ τὸ ἀνέβασμα τοῦ «Μούβιτον», τῆς λογοτεχνικῆς σατυρικῆς ἐπιθεωρήσεως—ὅπως τὴν ὀνομάζει ὁ ἴδιος—τοῦ Δ. Γιαννουκάκη, μιὰ χαρωπὴ παρένθεσι στὸ τακτικὸ δραματικὸ του ρεπορτόριο. Καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὸ «Μούβιτον» εἶναι πραγματικά μιὰ ὄσσι πικάντικης πνευματικῆς

δροσιᾶς μέσα στὴν ξεραῖλα τοῦ ἐλαφροῦ μας μουσικοῦ θεάτρου ποὺ περιορίζεται νὰ δίνη πέντε-δέξο τραγουδάκια πεταχτὰ καὶ νὰ μᾶς δείχνῃ μιὰ δωδεκάδα γάμπες—ἀμφίβολα ὠραίες—ἐξοστρακίζοντας τὸ ἀλάτι, τὸ χιοῦμορ, τὸ μπριό τὸ ἀληθινὸ ποὺ τὸ ζητάει πάντα τὸ κοινὸ μὰ σπάνια τὸ βρίσκει.

Ἴσως ἓνας κριτῆς πολὺ εἰλικρινῆς θᾶλεγε στὴν Ἀλίκη καὶ στὸν συνεργάτη σύζυγό της ὅτι προδίνουν κάπως τὴν ἀποστολή τους μὲ τὸ ἀνέβασμα σ' ἓνα θέατρο πρόζας, σὲ θέατρο ποὺ εἶναι ταγμένο γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὴν αὐστηρὴ ἔννοια τῆς τέχνης, ἔργα ἐλαφρὰ, ταμειακά, μὲ λίγα λόγια ἐπιθεωρήσεις—ἔστω καὶ «λογοτεχνικὲς»—ποὺ θᾶχαν θεοὶ περισσότερο στὸ «Μοντι-άλ» ἢ στὴν «Ἀλάμπρα».

Ἐδῶ ὁμως ὑπάρχει ἓνα «ἀλλά». Ὑπάρχει ἡ φινέτσα κι' ἡ ἐξυπνάδα τοῦ Δημήτρη Γιαννουκάκη ποὺ καὶ στίς ἐλαφρὲς ἀκόμα ἐκδηλώσεις τοῦ σατυρικοῦ ταλάντου του ξέρει νὰ δίνη τὴ μορφή μιᾶς κάποιας τέχνης, νὰ ἰσοφαρίξῃ τὸ πρόχειρο, τὸ ψεύτικο, τὸ ἐπιπόλαιο, τὸ κενὸ μιᾶς ἐπιθεωρήσεως, μὲ τὴν προσθήκη ἑνὸς χιοῦμορ, πειὸ πνευματικοῦ, μὲ εὐρήματα ποὺ παρουσιάζουν ἄνθρωπο ποὺ ξέρει τὴν τεχνικὴ—στὸ θέατρο—κατὰ βάθος.

Ἄν ὁ Δημήτρης Γιαννουκάκης ἐπρόσεχε καλύτερα τὸ «Μούβιτον», ἂν τοῦδινε μιὰ γάποια συνοχὴ μὲ ἓνα ἐξυπνὸ «κομπέρ» ποὺ νᾶδενε ἀναμεταξύ τους τὶς διάφορες σκηνὲς ἂν τέλος τοῦδινε πειὸ πρωτότυπα στὸ σκελετὸ του γενικὰ, καὶ χωριστὰ σὲ κάθε του σκηνὴ αὐτὸ τὸ εὐθυμογράφημα, αὐτὸ τὸ «κάτι-τίποτα» θὰ ἦταν δυνατὸν ν' ἀποτελέσῃ ἓνα νέο εἶδος μέσ' τὸ θέατρο μὲ ἀξιώσεις σοβαρότερες. Τώρα ἡ εὐχάριστη, ἡ διασκεδαστικὴ προσπάθεια τοῦ κ. Γ. μπορεῖ μονάχα νὸ χαιρετισθῇ σὰν μιὰ καλὴ συνέχεια τῆς ἐπιθεωρησιακῆς παραγωγῆς του μὰ ὄχι σὰν μιὰ καινοτομία θεατρικὴ πραγματικά ἀξιόλογη, ὅπως, τὸ ξαναλέω, θὰ μποροῦσε νὰ εἶναι.

ΑΛΕΚΟΣ ΛΙΔΩΡΙΚΗΣ